DE RODE ROUTE

DE RODE ROUTE

Gerard M. den Toonder

Eerder publiceerde Gerard den Toonder de boeken:
Cowboy in Nepal, bergverhalen -2009
Maandagmorgen in Dordt -2014
84 Goedkope gedichten + 3 Gratis -2020
Nu nóg beter 84 Nieuwe gedichten -2021
Alle GGE-verhalen -2022
Zwarte berg, bergsportverhalen -2024
Buurmeisje -2026

Schrijver Gerard M. den Toonder
Coverontwerp en illustraties Gerarddt
ISBN: 9789403967820
©GMdentoonder

Op een avond in de klimhal, twee jonge knapen spreken ons aan:
'Hoe kán dat? Dat jullie zo klimmen?'
'Eeh, tja, wij doen dit al een tijdje'
'Hoe oud zijn jullie eigenlijk?'
Na het noemen van onze leeftijden mompelt er een:
'Dat zie ik mijn oma nog niet doen…'

Op een T-shirt in een klimhal:
'Obey gravity, i'ts a law'

Dit boek is niet als 'boek' geschreven, het zijn bijeen verzamelde verhalen, min of meer voor mezelf geschreven, om de herinnering aan een tocht of een gebeurtenis te onthouden. Klimmen, bergen en een beetje 'wildernis' van de Biesbosch.

Inhoud

1 Magic Gravity
2 Freerider
3 Een raar jaar (GGE)
4 Free at last
5 Bibiche
6 Bergen aan zee
7 Stel
8 Amici di Comici
9 Multipitchpyjama's
10 Oer
11 Sultans of Swing
12 Binntal Revisited (GGE)
13 Heineken
14 Jongtion
15 Zwaar en roerloos
16 EVI
17 No Woman, No Rock
18 Vergadertijger
19 The continuing story of The Sultans of Swing

22 Rendez-vous
21 De onzekere kok (GGE)
22 De benedenwereld
23 Doha olé
24 Drie ingrediënten voor heimwee
25 Rollercoaster
26 Merci la vie
27 Arendsoog
28 Mindset
29 Commissaris
30 Reply
31 Syndroom
32 Iets met een Z (GGE)
33 Nightmare Valley
34 Gemengd douchen
35 Jubileum
36 Dit schimmenspel
37 De Rode Route
38 Ladeli (GGE)
39 De beklimming van de Mont Blanc
40 Week 47
41 De Bank
42 Cervino
43 Basel
44 Dilemma's
45 Boulder
46 The continuing story of The Sultans of Swing (2)
47 Ouwe klimmer, ouwe schoenen
48 Sterk verhaal, wel waar (GGE)

'So where could they be going? Do they even know themselves?
They are seeking adventure.
They are looking for hours of intense suffering and happiness.
For battle and conquest.
Far from the refuges and popular summits, they want to revive in themselves the doubts and excitements of the first mountain pioneers.'

Lionel Terray, Conquistadors of the Useless

1 Magic Gravity

Het wonder van de zwaartekracht hoeft niet uitgelegd. We weten hoe het werkt. En hoe we ertegen strijden wanneer we klimmen. Het minste foutje wordt meteen afgestraft, onmiddellijk zeil je naar beneden. Tegelijkertijd is het een prettig feit, het vergemakkelijkt het leven, je kopt niet voortdurend het plafond.
Hoe kan dat toch met klimmen, die ene keer vlieg je naar boven, alles lukt. Je zit zo lekker in een flow. De volgende keer bak je er niets van, 'zit je niet lekker in je vel', of zo? En dat is waar het in dit boek dikwijls over gaat. Die wonderlijke werking, hoe zit je in je vel. Ben je de ene keer meer gefocust, een andere keer wat onzeker. Natuurlijk, je conditie fluctueert ook, je bent niet het hele jaar tiptop in orde, maar afgezien daarvan zijn je prestaties niet altijd gelijk. Misschien heeft het ook met concentratie van doen, als ik voor mezelf spreek in ieder geval. Gek voorbeeld; als ik bij een spelletje tafeltennis de stand moet bijhouden, verlies ik. Een avondje klimmen in de hal en we spreken af tien routes te doen, ik raak de tel kwijt, ik wil me er niet mee bemoeien.

Of is er toch iets met de zwaartekracht. Zoals Alex Honnold zei: 'I hope today, there's a littlebit less gravity'.

2 Freerider

Soms, heel soms blijft een film hangen, een film die je gerust nog eens wilt zien. En jaren later nogmaals. Een film die beklijft, die misschien zelfs je leven kan bepalen, een mindchanger.

'Easy Rider', de roadmovie over twee hippies op hun chopperbikes, heel lang hing een iconische foto van hen aan je kastdeur. 'Woodstock' maakte indruk, 'Sophie's Choice' en 'Touching the Void' met Joe Simpson.

Free Solo

Wat een film, eigenlijk een documentaire, zelden was het zo spannend. Terwijl je weet dat het goed afloopt, hij valt niet. Al tijden volgde je hem, Alex Honnold. Steeds weer doken nieuwe filmpjes op, solobeklimmingen op indrukwekkende wanden. Vroegtijdig werd er promotie gemaakt voor deze film en je wist: die moet ik zien. De route Freerider, 950 meter, solo, zonder enige protectie. Je dacht voorbereid te zijn, dat worden spectaculaire beelden. Je zag al vele foto's en films van eerdere beklimmingen. En van anderen: Lynn Hill die, vijfentwintig jaar geleden, als eerste El Capitan deed in één dag, freestyle. Hoe vaak bladerde je door haar boek, 'Steeds Hoger', staarde je naar de foto's hoe zij The Great Roof beklom. Onze eigen Jorg Verhoeven die de extreem moeilijke Dihedral Wall deed op El Cap. Ueli Steck, 'the Swiss Machine', je woonde zijn presentatie bij, humorvol en met ijzingwekkende beelden. Nog geen jaar later verongelukte hij dodelijk op de Nuptse. Leo Houlding met zijn krankzinnige beklimmingen en basejumps. Je dacht wel wat gewend te zijn, al zoveel gezien.

'What if he falls?'

De minidocumentaire van de making-of gaf al aan, dit wordt anders. De angst van de filmploeg in beeld gebracht. Niet eens over hoe ze zelf daar hingen, honderden meters lucht onder de voeten. Maar hun angst over Alex, het kleine figuurtje dat, uitgezoomd, vanaf de grond amper zichtbaar is in de enorme

wand. Als simpele hobbyklimmer weet je wel wat. Klimmen op wrijving, hoe dat voelt, alleen door dat kleine contactpuntje van schoen op rots. Amper te begrijpen hoe Honnold dat kan, die eerste honderden meters in 'The Freeblast'. Je zag hem steeds vallen, aan touw oefenend, puzzelend hoe 'The Boulder Problem' moest worden opgelost. Met zeventien 'moves' op tweederde van de route. Honderd procent geconcentreerd, in een flow, een cocon, komt hij er doorheen. Achteroverliggend in het zachte bioscoppluche veeg je je drijfnatte zweethanden maar weer droog aan je broek. Het is nog veel spectaculairder, en de route veel moeilijker dan je je had voorgesteld.

Dan, voor het eerst, lacht Honnold naar de camera, he did it! Kennelijk toch ook opgelucht dat deze passage is gelukt. Dan volgt nog de Enduro Corner. Een onmogelijke spleet, waarin hij zich verklemmend omhoog wurmt en waar geen einde aan lijkt te komen. Die eindigt met slechts ruimte voor enkele vingers. Je gelooft je ogen niet, hoe hij gewoon doorklimt, ijzig kalm. De muziek stijgt naar climaxhoogten, hij is er bijna. De laatste meters doet hij op een drafje. Beelden uitzoomend vanuit een drone. Een klein poppetje kijkt relaxt omlaag, langs de nagenoeg verticale rots, het groene bos in de diepte. Het weerzien met zijn vriendin, hoe hij meteen weer in z'n busje hangt aan het trainingsbord, dat komt niet meer bij je binnen. Het moet even landen, terug uit Yosemite in het zaaltje van The Movies. Free Solo, wat een film, die wil je, dat weet je nu al, over een tijdje heel graag nog eens zien.

3 Een raar jaar (GGE)

(une année étrange)
Echte plannen hadden we nog niet, met tachtig man in een hut overnachten leek niet slim, dus wat nu? Het vreselijke C-woord ga ik niet noemen in dit rare verhaal maar de lezer begrijpt het wel.
(GGE-tocht, Grosse Galenstock Express, een vriendengroepje dat sinds 1993 elk jaar een week de bergen intrekt)

Chalet Cicogne Montagnarde.
Dat was de oplossing, het bleek te huur, het huis van klimmaat Barry in de Elzas en nog voor een vriendenprijs ook. Weliswaar niet in de Alpen, maar wel hoog op een heuvel en uitkijkend over het Münstertal, een prachtige *place de quarantaine*. Het is midden in die vreselijke periode, avondklok, samenscholingen verboden, vaccinaties en zo meer. Natuurlijk zouden we ook hier mensen tegenkomen op onze wandeltochten, maar drukte konden we vermijden, hooguit één keer boodschappen doen. En, met een beetje geluk, bij helder weer zijn vanaf hier de Alpen te zien, hemelsbreed 180 kilometer verder.

Even weet ik niet waar ik ben, het is heel stil en vreemd licht in de kamer. Door de grote glazen deuren zijn heuvels te zien, achter de spijlen van het balkon. Oja, dit is de salle du directeur, heb ik opgeëist, vond dat ik daar recht op had. Golvende bossen die lijken te ontwaken in het eerste ochtendlicht, Elzasser ga je het niet krijgen en het lijkt een mooie dag te worden. De trap kraakt, Rienk is zoals altijd de eerste uit bed. Ik zet koffie, Aad bakt eieren met spek, Edmar wordt ook wakker.

Vlak achter het huis ligt het *Circuit Historic*, de linies uit de eerste wereldoorlog, restanten van loopgraven en bunkers. We volgen de tip van Barry en de route vanaf het beginpunt. Alweer iets geheel nieuws in de geschiedenis van de GGE en we lezen keurig bij elk bordje wat daar te zien of gebeurd is. De GGE is niet te beroerd om zich continue te vernieuwen. Stuitte mijn voorstel om bijvoorbeeld Firmian, in Bolzano, een van de musea van Reinhold Messner te bezoeken na een Via Ferrata week in de Dolomieten nog op weerstand, het enthousiasme was groot. Zoals ook nu, opereren vanuit een vaste plek in plaats van steeds verder trekken van hut naar hut, het bevalt goed. Zeker met een *maison* als dit. Comfortabel, voldoende slaapkamers, twee wc's, twee badkamers en zelfs een sauna. Het gehuchtje Hohrodberg ligt op een hoogte van 600 meter, het Chalet ongeveer 200 meter hoger, de top van de heuvel waartegen het huis ligt is 857 meter en het hoogteverschil met het stadje Münster is 350 meter. Vrijstaand huis, de bovenste verdiepingen van hout, een chalet met een balkon over de hele breedte, grote tuin met veel privacy.

We bezoeken ook het oorlogskerkhof waar 2500 soldaten begraven liggen. De route is keurig bewegwijzerd en in het besnorde hoofd op de bordjes menen we die 'fijne' Nederlander Johan Derksen te herkennen maar het is toch echt Albert Schweitzer die hier geboren is. En het is niet alleen het gebied dan anders is anders, geen bergen deze keer maar heuvels. Het is ook de sfeer, de wetenschap dat zoveel doden hier vielen, op deze plek, in deze loopgraven, misschien daar achter die boom of daar in dat schuttersputje. Dan zoeken en vinden we nog een doel om de wandeling op te rekken tot GGE-achtige proporties. Le Petit Hohnack, nauwelijks een *sommet de montagne* te

noemen, een verhoging van 922 meter in de beboste heuvels. Het is prachtig, bij aanvang zagen we drie wilde zwijnen. Totale gelopen afstand slechts zo'n vijftien kilometer, die door de opgelopen hoogteverschillen de kuiten aan het eind van een eerste dag de kuiten toch doet rammelen. De champagne van Barry die hij in de koelkast voor ons achterliet, klokt lekker weg, in de warme herfstzon op het *balcon*. De bijzondere kaas die ernaast lag bevalt minder, een klein stukje is nog te doen, maar die geur. Het is de beruchte Münsterkaas, een rauwmelkse stinkkaas. Iedere dag wordt de stank sterker, zo zelfs dat we hem ingepakt buiten moeten leggen.

Sentier de la Roches.

Meteen dan maar de meest bekende en spectaculairste route doen op de volgende dag? Eega en ik deden hem al eens, op Col de la Schlucht 1135m. zagen wij het bordje '*Sentier difficile'*. Ik zei dat wij dat wel konden. Toen de route op de terugtocht voortdurend steiler werd en beveiligd met kabels en leuningen werd Eega steeds stiller tot ze zei:
'Jij vindt dit zeker wél leuk?'
Ook voor Rienk was dit de tweede keer, maar nu doen we hem andersom. We dalen af tot in het Frankental en zien de Martinswand, het grootste klimmassief optorenen. Niet wetende dat ik daar later nog eens zou klimmen, met een ander gezelschap. Omhoog naar de top van de Hohneck, een grote ronde grasbult op 1363 meter, waar het volgens Aad 'miegelt' van de mensen. Het hoogste punt dat we deze week zullen bereiken, dus tijd voor de traditionele groepsfoto met onze vlag en die van de NKBV. Er zijn foto's waar euforischer gejuicht is, maar zoals mijn dochter later zegt;
'*Een top is een top!'*

Mooi uitzicht, met enig zoeken menen we zelfs de heuvel waar we onze schone boxershorts bewaren te zien. Iets minder kilometers, meer hoogtemeters en wat lastiger terrein, een mooie tocht. Zeker het eerste stuk, steil en langs de kabels geeft een wat Alpen-achtig gevoel. Op de terugweg met de auto herken ik de plek waar ik in februari parkeerde om foto's te maken, aan de overkant waren de rotsen te zien waarlangs we nu afdaalden, toen echter dik besneeuwd. Ik logeerde in hetzelfde *maison*, met elf mensen was het wat druk. Zij gingen iedere dag skiën, haha. En ook nu doen we net als de vorige keer boodschappen in de SuperU in Munster. Aad en Edmar werpen zich op als vrijwilligers om gemondkapt de enorme winkel te beroven. De foto van de gevulde kofferbak met voer en drank voor de hele week met daaronder de tekst; '*Stuur Geld'* die ik naar het thuisfront app levert nul reacties op.

Escalade

De eerste twee dagen hadden we al mooi weer, nu gaat het echt warm worden, we gaan klimmen, bij de klimmassieven zal schaduw zijn, in de bossen. Klimmen: een dagje spelen aan de rots. Al te serieus zal het niet zijn, maar gewoon leuk, even iets anders dan alleen wandelen. Waterfietsen bij Gérardmer, dat gaat ons net te ver. Zó oud zijn we nog niet en de kleinkinderen hebben we ook thuisgelaten. Nadat we het fraaie wijndorpje Gueberschwihr gepasseerd zijn is het even zoeken in het bos naar de juiste parkeerplaats voor het gelijknamige klimgebied. En dan waar de zandsteenrotsen zich hebben verstopt. We komen meteen goed uit, bij het makkelijkste van de rij massieven. Allemaal drietjes en viertjes en een enkele 6a.

Het is stil, er zijn bijna geen andere klimmers, de bomen filteren het warme zonlicht, we praten en we klimmen en we drinken

koffie en we hebben lol. Regelmatig wordt het *corde* verlegd in een andere haak en dat kan hier makkelijk want je kunt omlopen tot bovenop. We klimmen met het inmiddels oude, eigenlijk al afgeschreven *corde*, dat toen al dik was en nu nog dikker lijkt te zijn geworden en pluizig, maar nog wel dynamisch is. Ooit aangeschaft met sponsorgeld; 'Competence' een coaching organisatie. Rienk vraagt wat het stickertje op m'n helm te betekenen heeft; 'clean climber.' Ik ben een klimmer die geen rotzooi achter laat, ik heb de pest aan zwerfafval en ruim weleens een stuk strand of Biesbosch op. Ook hier valt me het nieuwe afval op, mondkapjes, die laat ik echter liever liggen. Rienk en Aad doen hun best alle routes uit te klimmen, voor mij is het minder uitdagend, maar dat is helemaal niet erg. Edmar heeft het met klimmen snel gezien en komt pas aan zijn trekken op de terugweg, mopperend over het gebrek aan trekkracht van de huurauto, hij wil harder, zet de automaat in de sportstand. De een klimt, de ander rijdt liever bochtige bergweggetjes met de auto, wij vinden het hard genoeg gaan. Ik wil eigenlijk nog even Gueberschwihr verkennen, pittoresk, maar de mannen hebben dorst, we motte door. Bij ons *maison* is het te warm bierdrinken op het *balcon* en we zoeken een stukje beschaduwde tuin. Wat een heerlijke plek is dit en wat zouden wij ons graag een paar dagen uitleven in deze tuin. De grote boom die, anders dan de vorige keer, nu vol in blad, het uitzicht op Münster belemmert, flink inkorten. De overal opkomende bramen en zaailingen met de wortels uit de grond trekken, gewoon eens even lekker tekeergaan, hakken en zagen.

Rando Ferrata
Barry had me al gewaarschuwd;

'De Via Ferrata zal waarschijnlijk wel te makkelijk zijn voor jullie.'
Hij deed hem met zijn kinderen. Maar er zou ook een moeilijkere variant zijn. *Via Ferrata de la source de la Moselle.* Hier is dus de oorsprong van de Moezel te vinden, dat lijkt mij ook wel wat. Ik was ooit, toen dat nog kon, in de Rhônegletsjer, de oorsprong van de Rhône. Tevens zag ik eens waar de Moezel en de Rijn zich samenvoegen. Het is best een eindje rijden - op zich ook al nieuw voor ons, telkens met de auto op weg, gewend als we zijn, pas na een week onze auto weer te zien – maar het stelt eigenlijk niet veel voor. Heel kort en makkelijk, ook de moeilijkere variant die Rienk en Aad doen en nauwelijks langer is. Hier en daar lopen zij, met hooguit een handje aan de kabel er gewoon langs. Dit tot afgrijzen van een stel *Belgique*, volgens wie ze het helemaal verkeerd doen. Ach, het is warm, er is een beschaduwd bankje, we hebben koffie en eten bij ons. Een grotere tegenstelling met de besneeuwde Oskar Schustersteig van vorig jaar is niet denkbaar. We halen de slogan aan die werd bedacht na de trip met het sponsortouw, lang geleden, de wegens tijdgebrek slechts half afgelegde Via Ferrata; Bolver Luigi:
'Een geaccepteerde nederlaag is ook een overwinning'.
En geen Moezel gezien… dan maar naar Münster: ijs!

Op de parkeerplaats doen de manschappen een schokkende ontdekking, ik trek een korte broek aan. Ik, die als enige pertinent het dragen van zulk een kledingstuk weigerde te dragen, ik was, zo bekende ik, bekeerd, ik had het licht gezien. In de lange hete C- zomer wandelde en fietste ik door lege polders en over dito stranden, en jawel, slechts gehuld in een korte broek. Geheel volgens mijn eigen principe:
'Principes zijn er om overboord te gooien.'

Wel hebben de mannen commentaar op de lengte mijner sokken. En daar brandt de discussie los. Misschien zijn die van mij inderdaad iets te lang, maar alles beter dan de belachelijke sokjes van hen. Die net boven hun schoenen uitpiepen, werkelijk geen gezicht; not done!
'Wuvegedoe.'
Doe dan géén sokken aan. Kennelijk heb ik mij zwaar vergist in de manschappen, al die jaren en dat blijkt al te zeer die avond, er is koffie ingekocht. Althans, dat staat op de verpakking, erin zit echter het walgelijke surrogaat Décafé. (drink dan géén koffie) En zo mogen wij elkaar graag een beetje plagen.

Glace
Op hét terrasje aan het plein bij hotel, restaurant, La Cicogne, logisch, alles is hier cicogne wegens de vele ooievaars op de gebouwen in het leuke centrumpje, gaat een sorbet er goed in. Toen ik hier deze winter op m'n eentje ronddwaalde drong langzaam tot me door, ik was hier eerder. De kwetterende ooievaars op de kerk en het stadhuis, jaren geleden, op de eerste vakantie van Eega en ik zonder kinderen. Toen wij nog kampeerden met onze geliefde De Waard tent. Aad en Edmar halen nog enkele noodzakelijke boodschappen zoals *la bière et du pain* en Rienk en ik wandelen in een uur terug omhoog naar *la maison*. Mooi stukje over een smal, deels beschaduwd, stijgend pad door de velden. Die avond, na de werkelijk uitstekend door Edmar bereide 'Flammkuchen', wordt weer een noviteit geïntroduceerd. Filmpjes kijken. The Swiss Machine - Ueli Steck, Nina Caprez met Silbergeier, en de route Cocher Cochon op Le Brevent, die ik met het Bl'héros Ensemble een stukje beklom. Er is al zoveel gelachen en besproken, van smeltende ijskappen tot privéperikelen, nu gewoon film kijken, omdat het kan, we hebben tv én wifi. De andere mogelijkheid

iets nieuws te doen wordt ongebruikt gelaten; de sauna. Niemand oppert dat en ik hou wijselijk mijn mond, bewaar er goede herinneringen aan, in februari koelde ik buiten af in een sneeuwstormpje met zelfs hagel erin. Nu lijkt het mij niets, samen met drie zwetende mannenlijven in dat hokje.

Lac Vert

Alweer de voorlaatste dag, beetje zoeken naar de juiste parkeerplaats voor de zevenmerenroute. Oostelijk van de *Route des Crêtes* bevinden zich vier meren. We wandelen omhoog het bos uit tot op de kam waar prachtig uitzicht is, oostelijk naar het *Réserve Naturelle de Tanet – Gazon – Faing* gebied en aan de andere kant liggen op regelmatige afstand in de diepte de meren. De namen ervan blijken niet zomaar willekeurig maar geven exact de kleur aan die ze hebben. *Lac Vert* is knalgroen, *Lac Noir* echt zwart en *Lac Blanc* is het helderst met een mooi wit rotsblokken strandje. Helaas is *baigner* verboden, ik hoop dat pootjebaden nog net wel mag. Na het omhoogzwoegen door het bos worden we beloond met kilometerslang rondkijken eroverheen. Op de kam van een typerende Elzasbult waar in de diepte *Lac Noir* geheimzinnig ligt te glanzen.

Luxe lunch, ook koud blijkt het restant van de Flammkuchen van gisteren nog prima te kanen. Na de afdaling en het ronden van *Lac Blanc* is de terugtocht begonnen. Bij ieder meer is het mogelijk er een rondje omheen te lopen en daar wordt druk gebruik van gemaakt. We komen regelmatig dezelfde mensen tegen. Hier geen mondkapjes maar veel papieren zakdoekjes op het pad en achter de bosjes. Eenmaal bij het voorlaatste meer blijkt het tot mijn teleurstelling nog een uur naar *Lac Vert* te zijn en dan moeten we ook nog verder naar de parkeerplaats. Rienk zet er een stevig tempo in, ik gooi lichaam en geest in de

sportstand en langzaam loop ik op hem in. Hij merkt het en langzaam gaat hij versnellen, ik volg hem op de hielen. Bij een afsnijder kan ik hem passeren en we voeren het tempo hoog op. Yes! Ik bedoel; *Oui*, ik kan het nog steeds, heb nog dat duurvermogen, lekker. Volgens mijn moeder:
'Als je maar wil, dan kán je het.'
En het klopt denk ik, ik dacht alleen maar dat ik moe was, mijn reservetank was nog lang niet leeg, hoe verder het is, hoe voller mijn magere tankje altijd weer blijkt te zijn, wonderlijk toch.

Na de overvloedige pastamaaltijd die avond had ik er graag nog een paar outdoordagen aan toegevoegd. Het is een schitterend gebied en chalet Cicogne Montagnarde een heel fijne plek. Barry appt dat we gerust kunnen blijven en is verbaasd dat we de volgende dag toch vertrekken; men heeft volle agenda's. Deze formule, dagtochten vanuit een huis of hut, liefst voor onszelf, bevalt toch wel erg goed. Er wordt gepoetst, gestofzuigd, gesopt en gedweild. Alle luiken dicht, tot ziens, Cicogne Montagnarde, au revoir, hopelijk. Mijn andere dochter zei een paar jaar geleden:
'Pa, je bent nu 65, klaar nu met die tournées.'
Ik dacht het niet, toen. Aad beweerde dat ik eens zei dat ik op mijn zeventigste zou stoppen met GGE-tochten. Ik denk er nu anders over, ik wil nog zeker wel, maar *peut-être*; ánders.....

En zo kijk ik terug op een rare week. Geheel verschillend dan wij gewend zijn. Voor mij nog iets vreemder, uiteraard herken ik alles van een half jaar geleden. Toch, in een ander jaargetijde, met op het laatst best veel sneeuw en dat diverse gezelschap, het was nogal verschillend en er komen veel herinneringen terug. Ik hoop er zeker nog eens terug te keren en vanaf het balkon het dal overziend, mijmerend over de belevenissen hier.